

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Vita Patris Gonzali Sylveriae, Societatis Iesv Sacerdotis

Godinho, Nicolao

Coloniae Agrippinae, 1616

In varia Lusitaniæ loca magno cum suo, & aliorum fructu excurrit. Cap. IX.

urn:nbn:de:hbz:466:1-44032

exornando, impensius dedita. Hæc igitur tunc a uunculi monitis & exhortationibus permota, tantoperè ad pietatem exarsit, vt omni prorsus exquisiti illius nitoris & elegantia cura deposita, renuntiatisque in auribus, armillis, gemmis, multiplici ac vario ex serico, aut politiori alia materia vestium instrumento, cum cætera, quæ ad muliebrè mundum pertinet, supellectile, humili induta vestitu, & dicata Christo, purissimo animarum spòso, virginitate, perfectissimam aggressa sit viuendi rationem, in qua vsq; ad vitæ finem summa cum laude perseuerauit.

In varia Lusitania loca magno cum suo, & aliorum fructu excurrit.

C A P. I X.

VT Gonzalus eximiè Deum diligebat, ita nihil ipsi erat antiquius, quàm vt ad illum (quod singulare quoddam & diuinæ caritatis indicium) omnium animos studiaq; conuerteret. Nullis ergo laboribus, nullis vitæ incommodis deterrebat, quò minus summa ope contenderet, vt quantum posset, quæ concionibus, quæ confessionibus, quæ cæteris pietatis officijs mortales omnes iuaret, & errantes animas ad bonam frugem atque ad rectum viuendi tramitem reuocaret. Ex vrbe Portuensi, inquam à Conimbricensi Rectore missus est, antequam vllum in ea esset Societatis domicilium, sic ad eundem Rectorem inter alia scripsit: Ego quamdiu mihi in hisce peregrinationibus Deus aderit (spero autem nunquam defuturum) mendicato cibo viuam; confessiones tam diu

diu excipiam, quamdiu erunt qui confiteri vo-
lent, nec me operi somnus, nec studio
quies, nec ieiunio fames eripiet; donec vires sup-
petent, iter pedibus faciam, quocunque re conti-
gerit; vsque ad raucitatem concionabor; vsque
ad mortem corpus persequar, & animo subijciam.
Et paulò post in iisdem literis hæc: Perseuerabo
intrepidus in hoc proposito, fauente numine, nec
patiar, aut vllò mortis terrore animum vinci me-
um, aut vllò vitæ fastidio tepescere. Pergam per,
quidquid asperum & durum sese obiecerit, nec
sistam gradum, donec cum Christo Iesu affigam Cru-
ci. Quæ verò in his literis Sylueria scripsit, ea cõ-
stanter toto vitæ tempore seruauit, nec omisit pri-
us quàm fuso pro religione sanguine humanis re-
bus excederet. Inter alia loca, quæ per id tempus
ex obedientia iustrauit, Tomarium fuit; nobile
oppidum est à Nabane flumine, quo alluitur, Na-
bantia olim dictum, leucis duodecim, Austrum
versus, Conimbricâ distat. Populo est frequens,
multosque circumcirca pagos habet, quibus ius
dicit. Hic eius militiæ caput, quæ à Dionysio Re-
ge olim instituta aduersus Mahumetanos, capita-
les Christianæ religionis hostes, à Christo nomen
accepit. Missus huc Gonzalus, ita se in omnibus
gessit, vt post duos menses in popularium vtilita-
tem summa cum laude consumptos, oppidanus
senatus vnum è primis, communi consensu dele-
ctum miserit ad Regem, qui & ingentia com-
moda in negotio salutis à Gonzalo accepta expo-
neret, & omnium verbis obnixè ab ipso peteret,
ne vllò modo pateretur, Gonzalum animarum
suarum vnicum remedium, sibi auferri. Proba-
ta Regi denunciatio, & grata petitio. Efficit, vt

38 VITAE GONZALI SYLVERIAE
tempus Gonzalo à superioribus prorogetur. Ad-
diti igitur in gratiam Regis menses insuper qua-
tuor, quos ille solito cum labore, & fructu ad
spiritualem eorum hominum utilitatem contulit.
Solebant aliqui ex primarijs in Xenodochium
conuenire, ut orationis, eius præcipuè quæ men-
te sit, præceptis à Sylveria imbuerentur. Ad hoc
munus diebus singulis statæ horæ, in quibus tota
meditandi ratio diligenter explicabatur. Ab ex-
plicatione ad certum quisque cubiculum in eo-
dem Xenodochio receptus, ea de quibus fuerat a-
ctum magno studio, nec minori commodo obibant.
Ter aut quater, diebus etiam profestis, conciona-
batur. Inchoabat à pago aliquo vicino, ad quem
manè summo, antequam ad agros colendos, &
cætera iuris opera pagani exirent, se conferebat.
Coacto ibi breuiter populo ea exponebat, quæ lo-
co & tempori congruere videbantur. Re confecta
redibat ad oppidum, & confluentem ad audien-
dum sacrum, multitudinem altera concione ad
salutis studium hortabatur. A meridie tertiam ad
eos habebat qui occupationibus erant vacui.
Quartam denique sub vesperam ad illos, quos si-
ue negotia forensia, siue agrestes curæ interdium
præpedierant. Cum verò ex oppido ibat ad pagos,
ex pagis ad oppidum redibat, sic erat hisce itineri-
bus intentus, atque oblitus sui, ut sæpius fixis in
altum oculis, & aperto capite, cœlique iniuriis
exposito, incedere visus sit; nec id ad prius aduer-
terit, quam ab aliquo fuerit admonitus. Diem i-
gitur integrum, breui duntaxat spatio excepto,
concionibus, confessionibus, conciliandis dis-
sidentium animis, rudibus instituendis, cate-
risque huiusmodi operibus impendebat. Noctem
quoque

quoque totam, sumpto modico somno, orationi dabat. Prima itatim face adibat Xenodochij templum, cubiculo vicinum; solus ibi sine arbitris, ante angustissimum Eucharistiæ sacramentum curuans genua, partim diuina meditando, partim cum Christo presente dulcissimè colloquendo, partim denique aliquos recitando Psalmos, magna vultus, sed maiori cordis exultatione, tamdiu illic ad hunc modum persistebat, donec ruente præ lassitudine mole corporis, victus inuitusque modicè quiescebat. Cæterùm refecto tantisper quiete corpore, genua iterum flectere, solita orandi ac meditando exercitia repetere, & ad diluculum protrahere. Tradita hæc, quæ scripsimus à testibus plurimis, iisque locupletibus, quos hominis admiratio & honesta quædam rei cognoscendæ, ac probandæ curiositas adegit, vt singulis ferè noctibus ipsum diligenter obseruarent. Post menses sex, quos Tomario tam fructuosè dederat, de suo ad Conimbricense collegium reditu ciues monet. Illi primùm grauitè eius diceffum ferre; dein cum viderent retardari amplius non posse, summis precibus rogare, vt sibi & socio equos & cibaria accipiat. Actis ille gratijs, negat firmiter quidquam se accepturum: solito igitur more sedat in viam pedes, tota simul effusa & comitante ad plustria milliaria nobilitate. Hic verò res accidit dictu digna. Quidam ex ijs, quibus carior Gonzalus erat, in ipso professionis articulo aduertens eius calceos esse consumptos, emi repentè nouos iubet, & patrem à turba segregans, orat secretò, vt quoniam triginta quinque & amplius passuum millia pedibus est cōfecturus, & extrema calceamenti inopia laborat,

calceos illos velit induere, itineri faciendo necessarios. Gonzalus ad hæc nouis sibi calceis opus nõ esse; sufficere quos habet: qui si tandem in via deficiant, quod erit reliquum, nudis pedibus sine magno periculo posse confici. Videt homo, quatumcunque nitatur, nihil se aut precibus, aut rationibus acturum. Consilium ergo init dolosè ac faceret pium. Conuenit cum aliis, vt cum deuentum erit ad statutum locum, què adusq; Gõzalum sunt comitaturi multi simul ac frequentes in eum irruant, ac per spiciem amplexandi, manusque deosculandi, ipsũ è solo eleuent, & brachia manusque impediãt, quò interim detractis veteribus calceis, possint illi noni, inuito ac renitente ipso, pedibus induci. Ita factum. Tum pater captum se beneuolo dolo agnosces, nõ putauit pietatis vim vi vlla amplius repellendam, ne in amicorum caritatem nimis inofficiosus videretur. Profectus igitur est nouis calceis indutus: veteres autem, reliquiarũ loco, cum veneratione à ciuibus asseruati.

Diuino instinctu agnoscit se Christi Martyrem futurum, quod & ipse sapius prædicit, & insigni prodigio à Deo præmonstratur.

CAP. X.

VITAE suæ finem illustri martyrio decorandum, diuino instinctu creditur agnouisse. Res sic habet: Erat Conimbricæ quidam maleficij reus. Hic sententia iudicis morte damnatus, cum ad supplicij locum duceretur, comitem habuit